

Чорна вода, над якою тріпотіли її ноги, була неймовірно холодна.

Від неї віяло не кусючим зимовим холодом і навіть не пекучим морозом твердої криги, ні. Чимось значно холоднішим. Глибшим.

Холодом пустки між зірками, холодом світу до створення самого світла.

Холодом пекла — справжнього пекла, як усвідомила вона, напружуючи всі сили проти неблаганних рук, які пхали її в Котел.

Істинного пекла, доказом чого була Елейн, яка лежала тепер на камінних плитах підлоги, де над нею схилявся одноокий рудоволосий Фе. Доказом чого були тепер уже загострені вушка сестри, які прозирали крізь мокре золотаво-каштанове волосся, і сяйво безсмертя від світлої шкіри Елейн.

Істинне пекло — гірше, ніж чорнильні глибини за кільका дюймів під її п'ятами.

— Опускайте її, — наказав король Фе з кам'яним виразом на обличчі.

І почувши цей голос, голос чоловіка, який скоїв це з Елейн...

Вона зрозуміла, що опиниться в Котлі. Усвідомила, що програє цю битву.

І ніхто її не врятує: ні Фейра, яка ридала, ні колишній Фейрин коханець із кляпом у роті, ні її охоплений відчаєм новопосталий суджений.

Ані Кассіан, чиє переламане тіло стікало кров'ю на підлозі. Воїн усе ще намагався підвестися, спираючись на тремтливі руки. Щоб дотягнутися до неї.

Король Гайберну... він скоїв це. З Елейн. З Кассіаном.
І з нею.

Крижані води знову обпекли її п'яти.

Отруйним поцілунком смерті, такої вічної, що кожний
дуюм її тіла й душі заволав, протестуючи.

Вона не могла перемогти — але й здаватися без бою не
мала наміру.

Вода вже вп'ялася в її щиколотки примарними іклами
й тягла вниз. Вона зав'юнилася тілом і зуміла вихопити
руку з хватки солдата, який її тримав.

І Неста Арчерон вказала. Одним пальцем — на короля
Гайберну.

Обіцяючи смерть.

Позначаючи ціль.

Безжальні руки штовхнули її просто в хижі пазури Котла.

Неста розсміялася, побачивши страх в очах короля за
мить до того, як вода проковтнула її цілком.

«На початку

І наприкінці

Була Пітьма,

І більше нічого»

Вона не відчувала холоду, коли занурювалась у бездон-
не море без обрію та поверхні. Натомість виник вогонь.

Безсмертя було не безтурботною юністю.

Воно було полум'ям.

Розпеченою рудою, яка лилася в її жили, випаровуючи
людську кров, доки не лишилася сама пара, доки крихкі
смертні кістки не перетворилися на свіжу крицю.

А коли вона розтулила рота, щоб закричати, коли біль
розірвав її сутність надвоє, не вихопилося жодного звуку. Бо
не існувало в цьому місці нічого, крім темряви, агонії і сили...

Вони заплатять за це. Усі вони.

Починаючи із цього Котла.

Від цієї *mimi*.

Неста вп'ялася в темряву кігтями й зубами. Вона дря-
пала, вгризалася, дерла на шмаття.

І темна вічність довкола зненацька здригнулася. Від-
сахнулася. Забилася.

Вона розсміялася, коли та відступила. Розсміялася
з повним ротом сиріє сили, яку вирвала зубами й проковт-
нула цілком, розсміялася з повними руками вічності, здо-
бичі, яку вклала у своє серце, свої жили.

Котел забився, наче пташка під котячою лапою. Неста
не відпустила.

Вона мала намір повернути собі все, що той украв у неї
та Елейн.

Огорнуті чорною вічністю, Неста й Котел переплелися,
випалуючи темряву, наче новонароджена зірка.

ЧАСТИНА ПЕРША

ПОЧАТКІВИЦЯ

Розділ 1

Кассіан заніс кулак, щоб постукати в зелені двері в сутінковому коридорі — і завагався.

Він зарубав стільки ворогів, що вже навіть не давав собі клопоту їх лічити, він стояв по коліна в кривавій багнюці численних полів бою і ніколи не відступав, він здобувався на рішення, які вартували життя багатьох досвідчених воїнів, він був генералом, воїном, вбивцею, а втім... А втім зараз він опускав кулак.

Відступаючи.

Цей будинок на північному березі Сидри давно благав підновити йому фарбу. І поміняти підлогу, зважаючи на виск та стогін дерева під чоботами, що їх Кассіан слухав, піднімаючись двома маршами сходів. Але принаймні було чисто.

За стандартами Веларіса, тут було поганенько, але в місті, де взагалі нема бідняцьких нетрів, це мало про що свідчило. Кассіан бачив гірші місця, та й жив у таких.

Однак досі не розумів, чому Неста наполягала саме на цьому помешканні. Він розумів, чому вона не вибрала кімнату в Домі Вітру — бо надто далеко від міста, а Неста не вміла літати й не могла розсіятися туди. А це означало десять тисяч сходинок туди й назад щодня. Але навіть жити в цій халупі, коли міський будинок стоїть порожній? Відколи завершили роботи над великим будинком Фейри й Різа біля річки, міський будинок лишався відкритим для всіх друзів, хто хотів чи мав потребу там зупинитися. Кассіан знав, що Фейра пропонувала Несті окрему кімнату там — і дістала відмову.

Він похмуро роздивлявся лучку облізлої фарби на дверях. Ані звуку не було чути через величеньку шпарину між дверима й підлогою — достатню, щоб навіть найтовстіші пацюки спокійнісінько гуляли туди й сюди. Жодного свіжого запаху не було відчутно в занедбаному коридорі.

Можливо, йому пощастило і її нема вдома — спить собі десь під баром тієї вбогої таверни, куди її вчора занесло. Дарма що це важко назвати везінням, бо Кассіан мусив її відшукати.

Він знову заніс кулак, червоний Сифон зблиснув у світлі старезних чарівних вогників попід стелею.

«Боягуз. Відрости собі, дідько, яйця!»

Кассіан стукнув один раз. Двічі.

Тиша.

Він ледве стримав полегшене зітхання. Дякувати клятій Матері...

Швидкі, рублені кроки зазвучали по той бік дверей.

І кожен був лютіший за попередній.

Кассіан щільніше підгорнув крила, розправив плечі й ширше розставив ноги. Традиційна бойова стійка, закарбована в ньому ще в роки навчання, яка тепер перетворилася на просту пам'ять м'язів. Він не хотів навіть думати про те, чому звук цих кроків спричиняв у його тілі саме таку автоматичну реакцію.

Клацання кожного з її чотирьох замків прозвучало для нього сигналом бойових барабанів.

Кассіан хутко перебрав у голові все, що мав сказати, і те, як саме Фейра радила йому це озвучити.

Ручка дверей повернулася з таким хрускотом, ніби Неста по той бік уявляла на її місці Кассіанову шию. Двері розчахнулися.

Неста Арчерон відразу скривила носа. Але принаймні стояла тепер перед ним.

Вигляд у неї був жахливий.

— Чого тобі...

Вона залишила двері прочиненими щонайбільше на ширину долоні.

Коли він востаннє її бачив? На вечірці з приводу закінчення літа, коли на Сидрі влаштували плавання на баржі? Тоді вигляд у неї був значно кращий. А проте, з іншого боку, хто мав би гарний вигляд уранці після цілої ночі вина й міцних напоїв. Особливо...

— О сьомій ранку? — договорила вона, пронижуючи його тим сіро-блакитним поглядом, який завжди бісив Кассіана.

Неста була вдягнена в чоловічу сорочку. Ба гірше, на ній не було *нічого*, крім чоловічої сорочки.

Кассіан сперся рукою на одвірок і відповів напівпосмішкою, яка завжди гарантовано змушувала Несту показати пазури.

— Важка ніч?

Важкий рік, судячи з усього. Її прекрасне обличчя було не просто бліде, воно стало тоншим, ніж до війни з Гайберном. Безкровні губи, очі... холодні й пронизливі, мов зимовий ранок у горах.

Ані радості, ні сміху — й сліду не було. У ній усій.

Неста спробувала зачинити двері, й байдуже, що при цьому могла прищемити йому пальці.

Кассіан вставив чобіт у шпарину, перш ніж вона могла розтрити йому руку. Ніздрі Нести погрозово затріпотіли.

— Фейра хоче бачити тебе в будинку.

— У якому? — Неста насупилася, дивлячись на ногу, яка заважала їй причинити двері. — У неї їх п'ять.

Кассіан прикусив жорстку відповідь. Він був не на полі бою — і вона не була його ворогом. Він просто мав

привести її в зазначене місце. А потім молитися, щоб той чудовий дім, у який Фейра з Різом нещодавно переїхали, не перетворився знову на купу каміння й руїн.

— У новому.

— І чому ж моя сестра сама не прийшла за мною?

Він знав цей підозрілий блиск у її очах, напруження в спині. Власні інстинкти кричали до Кассіана: зустрінь її ворожість і тисни, тисни, щоб з'ясувати нарешті, чим усе закінчиться.

Від самого Сонцестояння вони обмінялися хіба що десятком слів. Здебільшого під час вечірки на тій баржі минулого місяця. Здебільшого ті слова складалися з:

«Видійди».

«Привіт, Нес».

«Видійди».

«Залюбки».

Оце і все, після кількох місяців мовчання, потягом яких він майже не бачив її.

Він досі й гадки не мав, чому вона з'явилася на тій вечірці, попри те що знала — застрягне з ними на воді на кілька годин. Мабуть, дякувати за таку рідкісну появу слід було таки Амрен, бо тільки в неї був сякий-такий вплив на Несту. Але ближче до кінця ночі Неста вже була в перших лавах охочих зійти на берег, стояла, міцно обхопивши себе руками. Амрен у той самий час похмуро сиділа якнайдалі від неї, проти борту, і мало не тремтіла від люті й відрази.

Ніхто, навіть Фейра, не став розпитувати — що там між ними сталося. Баржа причалила, Неста майже збігла на берег, і відтоді ніхто з нею так і не поговорив. До сьогодні. До цієї розмови, яка вже здавалася найдовшою з моменту битв проти Гайберна.

Кассіан нарешті відповів:

— Фейра — наша Вища Леді. Вона керує Двором Ночі.

Неста схилила голову вбік, золотаво-каштанове волосся ковзнуло з її кістлявого плеча. У будь-кого цей рух здавався б роздумливим. Та не в неї. Вона дивилась, як хижак на свою здобич.

— І моя сестра, — сказала вона тим сухим тоном, який не видавав ані натяку на емоції, — вважає, що я маю *прибути негайно?*

— Вона знала, що спочатку тобі знадобиться помитися й дати собі лад, тому послала мене завчасно. Ти маєш з'явитися там о дев'ятій.

Він чекав, поки вона полічить і вибухне.

— Невже в мене вигляд тієї, хто має митися *дві години* для більш-менш прийняттого вигляду?

Очі Нести спалахнули вогнем.

Кассіан скористався запрошенням, щоб роздивитися її: довгі голі ноги, елегантний вигин стегон, тоненька — надто тоненька — талія і повні, важкі груди, які різко контрастували з новонабутими гострими кутами тіла.

Будь-якій іншій жінці стало б самих таких грудей, аби він з першого погляду почав за нею упадати. Але відтоді, як Кассіан зустрів Несту, холодне полум'я в її очах перетворилося на принаду геть іншого ґатунку.

І тепер, коли вона стала Вищою Фе, набувши відповідних агресії і сили — на додачу до лихої вдачі, — він намагався уникати її, наскільки це було можливо. Особливо після того, що сталося під час та після війни з Гайберном. Неста чітко й зрозуміло продемонструвала свої почуття до нього.

— Мені здається, що тобі не завадить добре поїсти, розслабитись у ванні та знайти собі справжній одяг.

Неста закотила очі, але пальці її несвідомо торкнулися краю сорочки.

Кассіан додав:

— Викинь те нещастя, помийся, а я принесу тобі чаю.

Брови Нести ледь помітно звелися догори. І він відповів на те кривою усмішкою.

— Чи ти гадала, я не чую того чоловіка у твоїй спальні, що намагається навпочіпки позбирати свій одяг, щоб зрештою вилізти у вікно?

Зі спальні, ніби у відповідь, щось глухо гупнуло. Неста зашипіла.

— Я повернуся за годину й подивлюся, як просуваються справи.

Кассіан надав своїм словам стільки ядучої сили, що навіть його солдати не ризикнули б ту силу провокувати, адже згадали б, що недарма для контролю його сили потрібні аж сім Сифонів. Але Неста не літала в його легіонах, не билася під його командуванням і достоту не згадувала, що йому понад пів тисячі років, то...

— Не хвилюйся. Я встигну туди до дев'ятої.

Він відштовхнувся від одвірка, ледь розгортаючи крила, а тоді позадкував на кілька кроків.

— Мене не це просили зробити. Я маю провести тебе від дверей до дверей.

Неста зверхньо напружилась.

— Іди посидь на димарі.

Кассіан намітив уклін, не насмілюючись відпустити її погляду. Бо вона вийшла з Котла... з дарами. Великими дарами — і то темними. Проте ніхто не бачив і не відчував ані натяку на них від моменту останньої битви з Гайберном, від моменту, коли Амрен знищила Котел, а Фейра й Різ спромоглися його зцілити. Елейн відтоді теж ніяк не виявляла своїх пророцьких здібностей.

Та в Нести залишилися сили, досі здатні переломити ситуацію на полі бою, тож Кассіанові стало здорового глузду не підставлятися такому хижаківі.